

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΗ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

Ἐπὶ τέλους, μετὰ τὴν μακρὰν ταύτην δοκιμασίαν, ἐπανήλθον εἰς Μόσχαν καὶ τὴν ἐπανεΐδον. Κατὰ τὸ τριετές ἐκεῖνο διάστημα, ὅποια μεταβολὴ ἐγένετο εἰς αὐτήν! Ἀντὶ τῆς ζωῆς καὶ εὐθύμου παιδείας, ἣς τὰ παιγνίδια συνεμεριζόμενη, ἐπανεῦρον χαρίεσσαν νεάνιδα, χάμμα τῶν καλλιτέρων ἐσπερίδων. Τότε ὅμως ἠσθάνθη ἐμαυτὸν ἀδέξιον, ἀσχημον, ἐστενοχωρημένον ἐνώπιόν τῆς. Ἐν αὐτῇ ἔβλεπον τὴν ὠραίαν, τὴν ἐπέραστον, τὴν λαμπρὰν θυγατέρα πλουσίου ἀνδρός, ἐν ᾧ ἐγὼ ἤμην ταπεινὸς ὑπαλληλίσκος. Οἱ γονεῖς τῆς μὲ ὑπεδέχθησαν μετ' ἀγαθότητος, ὡς ἄλλοτε, ὡς πτωχὸν ὄρφανόν, ὡς παλαιὰν γεωριμίαν, καὶ ἀνεχώρησα τῆς Μόσχας τεθλιμμένος εἰς ἄκρον.

Ἐν τούτοις συναπέφερον τὴν πεποίθησιν ὅτι ἠγαπώμενη παρ' αὐτῆς. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ὀμιλήσω ἰδιαιτέρως μαζί τῆς, δὲν ἐτόλμησα νὰ τῇ εἴπω τίποτε, ἀλλ' εἶδον ὅτι μὲ ἠγάπα.

Τρία ἔτη παρήλθον ἀκόμη, τρία ἔτη βασάνων. Ἀγνοῶ ὅποια τρελὴ σκέψις, εἰς ἣν ἠνοῦτο ἡ εἰκὼν τῆς Πυλίννας, μὲ παρέσυρεν εἰς τὴν δίνην τοῦ κόσμου. Μέχρι τότε ἀπέφευγον τοὺς συναδέλφους μου ἐκ μισανθρωπίας, ἀλλὰ τῶρα τοὺς συνανεστρεφόμεν, συνεδέθην μαζί τῶν καὶ αὐτοὶ μὲ ὠδήγησαν εἰς τὰς ἐσπερίδας, εἰς τοὺς χοροὺς καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις.

Ἐπλήρωσα ἀκριβῶς τοῦτο. Ποσάκις ὑπέφερα διὰ τὴν θέσιν μου ἐν τῷ μέσῳ πλήθους ματαίων κομψῶν νέων, διὰ τὴν ἐρημίαν μου ἐντὸς λαμπρῶν αἰθουσῶν, διὰ τὴν δειλίαν μου εἰς τὰς εὐγενεῖς ἐκείνας κυρίας, αἵτινες μοὶ ἐφαίνοντο θελκτικώταται! Ἐχρησίμευον εἰς συμπλήρωσιν τῶν τετραχόρων καὶ αὕτη ἦτο, διὰ τὰς πλείστας ἐξ αὐτῶν, ἡ καλλιτέρα μου σύστασις.

Ἀλλὰ τὸν σκληρὸν σάρακα τὸν εὐρισκόμενον ἐν τῷ στήθει μου καὶ καθιστῶντα τὴν καρδίαν μου αἰμάσσουσαν, ἐγὼ μόνος ἐγνώριζον. Ἐννόουν ὅτι ἀναστρεφόμενος τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην κοινωνίαν, δὲν ἔφερον πρὸς αὐτὴν οὐδένα τίτλον, οὔτε τῆς γεννήσεως, οὔτε τῆς περιουσίας. Ὁ κόσμος δὲν παραδέχεται ἄλλους καὶ ἐν τις μεταβῆ πρὸς αὐτὸν στερούμενος τοιούτου, ὀφείλει νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν τύχην του καθιστάμενος δοῦλός του, δοῦλος τὸσον ἄθλιος καὶ ἐλεεινός, ὥστε ἂν κατέχη ψυχὴν, καρδίαν καὶ πνεῦμα ὀφείλει νὰ λησμονήσῃ τὰ προτερήματά του, καὶ πρέπει νὰ θεωρῇ εὐτύχημα ὅπως ἡ ψυχὴ αὐτῆ καταστῇ ἐγωϊστικὴ, ἡ καρδία του ἀναίσθητος καὶ τὸ πνεῦμά του ὅλως μεμετρημένον. Ἐν τῷ κόσμῳ, ἔνθα ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται μεγίστη ὁμοιότης χαρᾶς καὶ περιουσίας, ὑπάρχουν πλείστοι καὶ διάφοροι βαθμοὶ καὶ οὐδαμοῦ ἄλλα-

χοῦ εὐρίσκεται τις τὸσον ὑψηλὰ καὶ τὸσον χαμηλὰ. Τίς οἶδε τί στοιχίζει εἰς πλείστους, ἐξ ἐκείνων οἵτινες τὸν συχνάζουν, διὰ νὰ μεταβῶσι δι' ὠραίας ἀμάξης μέχρι τῆς θύρας μεγάρου τινός; Τίς οἶδε πῶς ἐξαγοράζει τὴν ματαιότητά του, ἐκεῖνος ὅστις, ἀφ' οὗ περιέληθ γαυριῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις ἐνδεδυμένος κομψοτάτην ἐνδυμασίαν, τὴν νύκτα ἐνοχλεῖται ὑπὸ τοῦ ποσοῦ τῶν χρεῶν του· ἐκεῖνος ὅστις, ἀφ' οὗ ἐξέληθ τοῦ χοροῦ, δυνατὸν νὰ ὀδηγηθῇ εἰς τὰς φυλακὰς· ἐκεῖνος ὅστις, κατόπιν μεγαλοπρεποῦς δείπνου, βλέπει ἐνώπιόν του ὀρθούμενον τὸ πειναλέον φάσμα τῆς ἐπιούσης; Ὡ! Ἡ πενία! ἡ φρικώδης πενία! Ἀλλ' οὐδαμοῦ τὸσον φρικώδης ὅσον εἰς τὰ λαμπρὰ ψεύδη τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας. Φεῦ! εἰς τὸν ἴδιον τετραχώρον, ὅποια ἄβυσσος ὑπάρχει ἐνίοτε μεταξύ δύο ἀνδρῶν χορευόντων μὲ τὴν αὐτὴν ζωηρότητα καὶ μὲ τὸ αὐτὸ μεϊδιάμα εἰς τὰ χεῖλη! Ὅποιον αἰσθημα αἰσχύνῃς κρύπτεται ἐνίοτε ὑπὸ τὴν κομψὴν ἐνδυμασίαν!

Ἀλλ' εἶχον παρασυρθῆ, ἀποτυφλωθῆ, καὶ ἐθυσίασα τὰ πάντα εἰς τὸ εἶδωλον τοῦ κόσμου, τὴν ἡσυχίαν μου, τὰ καθήκοντά μου, τὸ μέλλον μου. Ἐχρεώθη καὶ οἱ ἀσθενεῖς πόροι μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπον νὰ ἐξοφλήσω τὰ χρέη μου, ὅτε ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ θεοῦ μου, ὅστις μαθὼν τὸν ἄτακτον βίον μου, ἠπεῖλει νὰ μοὶ διακόψῃ καὶ τὰ ἔσχατα μέσα τῆς ζωῆς μου. Ἐν μόνον καταφύγιον μοὶ ἀπέμενε... τὸ ὕδωρ τοῦ Νέβα.

Ἡ Θεοῖα Πρόνοια μοὶ παρεχώρησε μόνον εὐχαρίστους τινὰς ἡμέρας κατὰ τὰ ὀλέθρια ταῦτα ἔτη. Ὁ πατὴρ τῆς Παυλίννας μεταβαίνων εἰς ξένην χώραν οἰκογενειακῶς, ἔστη εἰς τὴν Πετρούπολιν, καὶ τὴν ἐπανεΐδον, ἐφάνη δὲ ἔκπληκτος εἰς τὴν θέαν μου. Δὲν ἤμην πλέον ὁ ἀδέξιός καὶ δειλὸς ὑπαλληλίσκος τῆς Μόσχας. Τὰ πάντα, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ μου, ἐν τοῖς τρόποις μου καὶ ἐν τῇ ὀμιλίᾳ μου, εἶχον μεταβληθῆ. Δὲν ἐφάνη πλέον ἐστενοχωρημένη ὅτε ἐκάθησα πλῆσιόν τῆς, οὔτε διὰ τὸν ἔρωτά μου. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, δὲν μετέβην εἰς χορόν, οὔτε εἰς ἐσπερίδα. Ἐμενα πλῆσιόν τῆς καὶ διήλθον τρεῖς εὐδαίμονας ἡμέρας.

Ἀλλ' ἡ νέα αὕτη συνάντησις μ' ἔκαμε νὰ καταμετρήσω μετὰ θλίψεως τὸ μέγα διάστημα, ὅπερ μ' ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς πλουσίας νεάνιδος. Ἀρὰ γε θ' ἀφωσιούτο εἰς ἐμέ, ὅπως ἡ μήτηρ μου εἰς τὸν πατέρα μου; Ὁχι... Ἡ σκέψις αὕτη μ' ἐκεραυνοβόλησεν.

Αἶφνης καὶ ὅταν ἔμελλον νὰ φυλακισθῶ διὰ χρέη, νὰ παραιτήσω δὲ κατ' ἀκολουθίαν τὰ καθήκοντά μου, ὅταν ἔβλεπον, ἐν τῷ κύκλῳ τῶν φίλων μου καὶ τῶν γνωρίμων μου, τὸν μουσαρὸν ἐγωϊσμόν, αἶφνης ἔμαθον τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ μου, ταῦτοχρόνως δὲ ὅτι μὲ εἶχε καταστήσῃ γενικὸν κληρονόμον του. Διήλθον τοσοῦτον αἰφνιδίως ἀπὸ τοῦ ἀπελισμοῦ τῆς πενίας εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ πλοῦτου, ὥστε κατὰ πρῶτον ἐξεπλάγη μᾶλλον ἢ ἐ-

χάρην. Δυστυχῆ θεε! Ἐπὶ πολὺν καιρὸν σὲ ἀπησχόλησα... Ἀκόμη ἡμέραι τινές... τίς οἶδεν;... Ἴσως εἰς ἀπάντησιν τῆς τελευταίας ἐπιστολῆς του, ἀστυνομικός τις ὑπάλληλος θὰ ἔγραφεν ἐν τῇ ἐκθέσει του· «Ὁ Ἀντώνιος Ν... ἠτύχτησεν» καὶ ἠθέλωμεν συναντηθῆ εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Εὐλογητὸς ὁ Θεός! παρήλθον ὄλα.

Τώρα μίαν μόνην σκέψιν ἔχω. Εὐρίσκομαι πλῆσιόν τῆς Μόσχας, πλῆσιόν τῆς Παυλίννας.

Ἀρχίζει νὰ χαράζῃ ἡ αὐγὴ. Χαίρετε ζοφεραὶ ἀναμνήσεις μου! Χαῖρε νέα μου ζωὴ! Ἴππους! Ἴππους! καὶ ἔμπρός!

Πόσον θὰ ἐκπλαγῇ! Διότι ἀγνοεῖ τὴν μεταλλαγὴν τῆς περιουσίας μου. Δὲν τῇ ἔγραψα, διότι ἠθέλησα νὰ μὴ βραδύνω οὔτε ἐτι στιγμήν τὴν ἀναχώρησίν μου ἐκ Πετροπόλεως. Ἡ οἰκογένειά τῆς νομίζει ὅτι εἶμαι ὁ πτωχὸς ἄλλοτε Ἀντώνιος, καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ τῇ προσφέρω, σὺν τῇ καρδίᾳ μου, ἣτις πάντοτε ἀνῆκεν εἰς αὐτήν, τὴν περιουσίαν ἣν ἐκληρονόμησα.

Κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο ἐξαετὲς διάστημα, δὲν τῇ ἔκαμα ποσῶς λόγον περὶ τοῦ ἔρωτός μου, ἀλλὰ πάντοτε τὴν ἐσυλλογίζομην, ὅπως καὶ αὐτὴ ἐμέ. Τὸ βλέμμα τῆς μοὶ τὸ εἶπε.

Ἀκούω ἠχοῦντα τὸν κωδωνίσκον τῶν ἵππων, τοὺς ὁποίους ζευγνύουν. Οὐδεμία μουσικὴ ἠδύνατο νὰ ἔχη τοιοῦτον θέλητρον δι' ἐμέ. Τὰ πάντα εἰσὶν ἔτοιμα!... Ἐμπρός!...

B'

Ἴδου. Δὲν περιέμενον τὴν συνάντησιν ταύτην μετὰ τῆς Παυλίννας. Ἐν τούτοις ἡ συνάντησις αὕτη μὲ θλίβει.

Ἡ τρούικά μου διέτρεξε πετώσα τὰ εἰκοσι ἐκεῖνα βέρστια. Ἐνεδύθη ἐν τάχει, ὅτε δὲ ἀφικόμενη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς τῆς Παυλίννας, ἐξεπλάγη εἰς ἄκρον, ὅταν εἶδον ὅτι ἦτο τὸσον ἐνωρίς, ὅτι ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας ἦσαν κεκλεισμένα ἀκόμη, ὅτι ἄπαντες ἐκοιμῶντο. Μόνος ὁ γέρον θυρωρὸς ἦτο ἐξυπνος καὶ ἐσάρωνε τὸ πεζοδρόμιον. Μὲ ἀνεγνώρισε καὶ μ' ἐπλησίασεν.

— Ὁ κύριός σου, ἠρώτησα, εἶναι εἰς Μόσχαν;

— Ἐδῶ εἶναι, δόξα τῷ Θεῷ!

Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδαμῶς μοὶ εἶχεν ἐπέλθῃ ἡ ιδέα, ὅτι δυνατὸν νὰ εὐρίσκετο ἐν τῇ ἐξοχῇ.

— Μήπως κοιμάται ἀκόμη; Συνήθως ἐξυπνᾷ πολὺ πρῶτ.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μιχαήλ. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀσθενείαν του ἀδυνατήσῃ πάρα πολὺ.

Καὶ ὁ γέρον ὑπηρέτης ἤρξατο τότε διηγοῦμένος μοι ὄλας τὰς ἠθικὰς βασάνους τοῦ κυρίου του. Εὐχαρίστως θὰ παρέτεινον μετ' αὐτοῦ τὴν ὀμιλίαν, μέχρις οὗ οἱ κάτοικοι τῆς οἰκίας ἐγερωθῶσιν, ἀλλ' ἡ ιδέα μοὶ ἐπῆλθε νὰ τὸν ἐρωτήσω περὶ τῆς νεαρᾶς κυρίας του.

— Δόξα τῷ Θεῷ! μοὶ ἀπεκρίθη, εἶναι καλὰ, τῶρα ὅμως δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' εἰς

τὸ Ὀστανκῶφ, εἰς τὸ ἐξοχικὸ σπῖτι τῆς θείας τῆς Πρασκόβνας Ἰβανόβνας.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων τούτων, ὀλίγου δεῖν ἐβλασφήμησα. Δὲν ἠδυνάμην ν' ἀνεχθῶ τὴν θεῖαν ταύτην.

Τί νὰ κάμω; Ἀπεμακρύνθη τειλιμμένος καὶ μελαγχολικός, μηχανικῶς δὲ διηυθύνθη πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Κρεμλίνου. Ἐκεῖ περιεπάτου ἀνω κάτω, δίκην ἐπαρχιώτου, ὅστις, κατὰ πρώτην φορὰν ἀφιχθεὶς εἰς Μόσχαν, θεωρεῖ καθήκόν του νὰ ἴδῃ τὰ πυροβόλα τοῦ τσαύρου, τὸν κῶδωνα τοῦ τσαύρου καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἰβάν. Ἐγὼ, ὁ μετὰ τοσαύτης χαρᾶς ἐρχόμενος εἰς τὴν πόλιν ταύτην, ὁ μετὰ τοσαύτης ζωηρᾶς καὶ ἀνυπομόνου ἐλπίδος, τώρα ἠσθάνομην ἐντελῆ ἀδιαφορίαν. Οὐδόλως ἐπεθύμουν νὰ μεταβῶ εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οικογενείας τῆς Παυλίνας καὶ ἐθεώρουν μετὰ σκυθρωποῦ βλέμματος τὸ θαυμάσιον πανόραμα τῆς Μόσχας, ὅταν αἰφνιδίως ἐξηγέρθη τὸ ληθάργου μου ὑπὸ σκέψεως διελευθέρσης τὸ πνεῦμά μου δίκην ἀστραπῆς: Ἰσως, διελογίσθη, ἡ Παυλίνα νὰ ἐπέστρεψεν εἰς Μόσχαν, ἴσως τὴν ὦραν ταύτην νὰ εὐρίσκεται εἰς τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ διὰ τοῦτο διηυθύνθη ἐν τάχει πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς.

Μεγάλαι μεταβολαὶ εἶχον διενεργηθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ἣν κάλλιστα ἐγνώριζον. Τὰ παλαιὰ ἐπιπλα εἶχον ἀντικατασταθῆ ὑπὸ ἄλλων νεωτέρου ἔθους, ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δωματίου κατὰ νέαν τάξιν. Τὰ πάντα εἶχον δι' ἐμὲ παράδοξον θέαν. Καὶ ὁ γέρον ἐπίσης εἶχε μεταβληθῆ ἐκ προσβολῆς τινος παραλυσίας ἐκάθητο πάντοτε ἐπὶ τοῦ θρονίου του. Ἐν τούτοις μὲ ὑπεδέχθη φιλιῶς ὡς ἄλλοτε.

— Θὰ ταξιδεύης βεβαίως, μοι εἶπε, διὰ κάμμιαν ἐντολήν, διότι δὲν ὑποθέτω, ὅτι θὰ χρησιμοποιοῦς κακῶς τὸν καιρὸν σου καὶ ὅτι ἀκουσίως σου θὰ ἔφυγες ἐκ Πετρούπολεως;

Ἀπεκρίθη ἀυτῷ μειδιῶν ὅτι ἤμην ἐντεταλμένος νὰ διεκπεραιώσω ὑπόθεσιν τινα εἰς τὸ κυβερνεῖον τῆς * * *.

Οἱ λόγοι οὗτοι τὸν ἐνεθάρρυνον, δι' ὃ μ' ἐνηγκαλίσθη.

— Πῶς εἶναι ὁ θεός σου; προσέθηκεν.

— Εἰξεύρετε ὅτι ἀπαξ μόνον τοῦ ἔτους λαμβάνω ἐπιστολὴν παρ' αὐτοῦ.

— Καὶ ἐγὼ δὲν λαμβάνω κάμμιαν.

Ἐξηκολουθήσαμεν τὴν ὁμιλίαν μας, καθ' ἣν ἔμαθον ὅτι ἡ Παυλίνα ἤθελε μεταβῆ τὴν ἐσπέραν εἰς τινα χορὸν ὃν ἔδιδεν ὁμᾶς εὐγενῶν. Ἀπεσύρθη ἠρνήθη τὴν πρὸς δεῖπνον πρόσκλησιν του καὶ τὴν ἐσπέραν ἤμην εἰς τὸν χορὸν. Οἱ τετράχοροι ἐσχηματίσθησαν. Ζητῶ τὴν Παυλίαν, τὴν βλέπω δὲ χορεύουσαν εὐθύμως μετὰ τινος ἀξιωματικοῦ τῶν οὐσσάρων καὶ ὁμιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.

Ὅταν ὁ τετράχορος ἐτελείωσε, τὴν ἐπλησίασα.

— Ἄ! σὺ εἶσαι, Ἀντώνιε, μοι εἶπε. Δὲν σὲ ἀνεγνώρισα. Χαίρω πολὺ ὅτι σὲ βλέπω ὑγιῆ, νομίζω.

Ἦγνόνουν τί ν' ἀποκριθῶ. Ἡ ὀρχήστρα

ἄρχεται κρούουσα στρόβιλον, ὃν χορεύει μετὰ τοῦ οὐσσάρου πάλιν μεθ' οὐ ἐπαναλαμβάνει τὴν ὁμιλίαν τῆς.

— Δυστυχῆς νέα! διελογίσθη, πόσον θὰ ὑποφέρῃ διὰ τὸ ἐμπόδιον τὸ ὅποιον τῇ ἐπιβάλλει ἡ ἐθιμοτυπία! Δὲν τολμᾷ νὰ φροντίσῃ δι' ἐμὲ, διότι ἀναγκάζεται νὰ κρῦψῃ τὰ αἰσθήματά τῆς καὶ ὑποκρίνεται ὅτι συγκεντροῖ πᾶσάν τῆς τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ χορευτοῦ τῆς. Καὶ ὁ χορευτὴς αὐτὸς εἶναι νέος, ὠραῖος, πλούσιος καὶ κομψός.

Ἡ Παυλίνα μᾶς συσταίνει πρὸς ἀλλήλους, τοιουτοτρόπως ὡς νὰ ἐπιθυμῇ τὴν δικαιολόγησιν τῆς πρὸς αὐτὸν διὰ τὸν οἰκεῖον τρόπον δι' οὐ τὴν ἐπλησίασα. Μοι φαίνεται ἐπ' ἴσης ὅτι κατὰ ἔχει ἀκόμη νὰ τῷ εἶπῃ. Ὁ Θεὸς οἶδε τί εἴμπορεῖ νὰ τῷ εἶπῃ.

Ἐν τούτοις γελῶμεν εὐθύμως ἄλλ' ἐν τῷ μυθῷ τῆς καρδίας μου αἰσθάνομαι πικρὰν θλίψιν. Δὲν περιέμενον νὰ ἐπανιδῶ τοιουτοτρόπως τὴν Παυλίαν.

Ἰδοὺ πάλιν ὁ οὐσσάρος, οὐχὶ πλέον εἰς τὸν χορὸν, ἀλλ' ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Παυλίνας ὡς προνομιούχος ξένος. Ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ νὰ συνομιλήσω μαζί τῆς, αὐτὸς δὲ εἶναι τόσο χαρῖεις καὶ ἐπιτήδειος! Διατί λοιπὸν ἔρχεται;

Πάλιν εἰς τὸν χορὸν! καὶ ἐκεῖνη θὰ ὑπάγῃ. Διατί λοιπὸν δὲν μένει πλησίον τοῦ ἀσθενούντος πατρὸς τῆς; Παυλίνα! Παυλίνα!

Μετὰ τὸν χορὸν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τῆς θείας τῆς. Θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ ὡσαύτως, εἰς τὴν ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τῶν ἐλῶν μεμολυσμένην ἀτμοσφαῖραν ἐκεῖνην.

Ἡ Πρασκόβνα Ἰβανόβνα μὲ συνέλαβε δίκην γυπὸς μεταξὺ τῶν πτερῶν του. Μὲ ἠρώτησε πλεῖστα περὶ Πετρούπολεως, περὶ τῶν ὑποθέσεων, περὶ τῆς θέσεώς μου, περὶ τῶν σχεδίων μου περὶ μέλλοντος. Πολὺ ἠὲχαριστούμην νὰ τὴν βλέπω μεταχειριζομένη με ὡς τὸν ἄλλοτε πτωχὸν ὄρφανόν. Μοι ἔφερε δέσμη χαρτίων ἅτινα μὲ ἠνάγκασε ν' ἀναγνώσω. Διαρκούντων τούτων ἡ Παυλίνα περπατεῖ καὶ ὁ οὐσσάρος εἶναι μαζί τῆς. Ἡθέλησα νὰ ἐρωτήσω δι' αὐτὴν τὴν προθυμίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου, ἀλλ' εὐτυχῶς συνέλαβον τὰ βλέμματα τὰ ὅποια ἡ Παυλίνα μοι ἔριπτε λαθραίως. Εἶμαι βεβαίωτατος ὅτι διασκεδάζει μὲ τὸν κομψὸν ἀξιωματικόν. Ἄχ! ἄς ἠδυνάμην νὰ τῇ ὁμιλήσω κατὰ μέρος ἐπ' ὀλίγον!

Τῇ ὁμιλήσα. Τῇ ὑπέμνησα τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας μας καὶ τὸν πρῶτον ἔρωτά μας. Μὲ ἤκουσε σιγῶσα.

— Παυλίνα, τῇ εἶπον, ἂν τώρα ἐτόλμων νὰ σοὶ ζητήσω τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεων τὰς ὁποίας μοι ἔκαμες;

Μὲ παρετήρησεν ἐκπληκτος.

— Παυλίνα, ἡ καρδία μου διὰ σὲ ἔμεινε ἀναλλοίωτος. Ἐπὶ ἕξ ἔτη μόνον σὲ ἐσυλλογίζομην καὶ διὰ σὲ μόνον ἔζων. Παυλίνα, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ παραφύρως.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ ὄλιος αὐθόρμητος ἐγγραφή, νέων συνδρομητῶν καὶ ἡ καταπληκτικὴ ἀξίωσις τῆς πωλήσεως τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἐπιβάλλουσιν ἡμῖν, ὅπως καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν, πρὸς τοὺς κ.κ. συνδρομητὰς καὶ ἀγοραστὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν» καὶ πρὸς πάντας τοὺς ὁπωσδήποτε ὑποστηρίξαντας αὐτά.

Κυρίας, Ἐλευθερίαν Σούλη, Καλλιόπην Τσικλητήρα, Ἀδριάνην Μπελοῦση, Πηνελόπην Δροσιν, Σπυριδοῦλαν Ἀν. Γιαννοπούλου ταχμ., Θεαλίαν Σ. Παρπαρία, καὶ κ.κ. Ἀθ. Σπορνάρη, Γεωρ. Μανσόλαν, Διον. Φιλιππόπουλον, Σπ. Δ. Σπέντζαν, Διομήδην Π. Χονδροδήμον, ἱατρ. Δ. Γερακάρη, Κωνστ. Μπλαβέρη, Ν. Π. Σαρρῆν, Ἀνδρ. Τσολάκον, Ἀνδ. Μαντζούφαν, Σωτ. Βερσῆν, Π. Α. Κομνηνόν, δημαρχον, Ἀνδρ. Κομμιώτην, Α. Γ. Πρετεντέρη, Γ. Παμπούκην, χαρτοπ., Στυλ. Π. Χαλκωματῶν, Δημ. Μοσκέταν, Τιμόθ. Χάλδαν, Χριστόφορον Βιτάλην, Ἀριστείδ. Α. Σαμαράκη φ.ν, V. L. Page. Κωνστ. Ι. Βασιλείου, Ἰω. Ν. Φαραντᾶτον ἐπ. ἀνθυπ. Τιμόθεον Α. Κονδῖνον, Ἐλεῦθ. Κ. Τσίδη, ταχ. ὑπάλ. Θ. δὲ Χελδράτῃ, Γεώργ. Δελιακατερίνην, Μαρῖνον Λούζην, Ἰω. Καμπάνην, Ἀλιξ. Καρπούνην, Γεώργ. Κλιταίνικον, Μ. Μοσχίδη, Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου, πρωτοδ., Ἀλκιβιάδ. Σπηλιάδην, πρωτοδ., Κωνσταντῖνον Λυκουρέζον, δικηγόρον, Δημ. Παπαδόπουλον, δικηγ., Χρ. Σακελλαρόπουλον, Θεόδ. Καλμοῦχον ἔμπορ., Ἀντ. Νικολόπουλον ἔμπορ., Νικ. Θ. Μαντζαδάκον, συμβολ., Ἰω. Κατσαῖτην ἱεροφ. Συνδρομαὶ Ἰγῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ὁ ἀριθμὸς ἐκάστης ἀποδείξεως εἶνε καὶ ἀριθμὸς τοῦ Ἀρχείου. — κ. Γ. Κ. Γεωργαντίδην (Μιτυλίην) καὶ Γ. Ἀθ. Ζερβόπουλον (Κέρκυραν) Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Μ. Ν. Μίγκλην. Σῆρον. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 3 συνδρομῶν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σ. Α. Σταματόπουλον. Ἀμφισσα. Φύλλα 10 στέλλονται ἐπ' ὀνόματι Σας. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γρ. Φορτοῦναν, ἀντιει. Καλάμας. Ἐλήφθη ἀντίτιμον 9 συνδρομητῶν εὐγνωμονοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — κ. Κ. Μ. Ἐρταῦθα. Εἶνε ψυχρότερον τοῦ παγωτοῦ ὅπερ καταδροχθίζει ἡ μῆτηρ τῆς Ἐλληνας σας, καὶ τῆς ἀρχάλης τῆς δροζοῦσας, λοιπὸν: «εἰς τὸ κοφίνον». — κ. Α. Ζ. Βέλτζαν. Ἄδυ Αἰκίνα. καὶ ἀρ. 336 καὶ 337 ἐστάλησαν. Φρ. 59.50 δὲν ἐλήφθησαν εἰσέτι. — κ. Ι. Α. Γ. Κέρκυραν. Ἀκατάλληλον, δυστυχῶς διὰ τὸ décolleté του.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1890

κομψότατον, καλλιτεχνικώτατον, ἀπαράμιλλον εἰς τὸ εἶδος του, πλούσιον εἰς ὕλην, ποικιλίαν, εἰκόνας, χάριν, πρωτοτυπίαν.

Σελίδες 450, πυκνότεται. — Συνορθῶται 50. — Θέματα καὶ διατριβαὶ ὑπὲρ τὰς 80, ὅλαι ἐπικαιροί, κοινωνικώτατοι, χριστιανικοί, μαθηματικοί. — Εἰκόνας 40 Εὐρωπαϊκώταται. — Μουσικὴ τοῦ Παύλου Καρρέρη κλπ.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Σκόκου ἀντιπροσωπεύει ἐν σμικρῷ τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΤΙΜΑΤΑΙ διὰ τὰς Ἀθήνας:

Χαρτόδετον φρ. 5. — χρυσοδέτον φρ. 4.

Διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν:

Χαρτόδ. φρ. 3,50 — χρυσοδ. φρ. 4,50.

Πωλεῖται παρ' ἡμῖν καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ βιβλιοπωλείου καὶ τυπογραφείου τῆς «Κορίνθης».